

НАВЧИТЬСЯ ДАРУВАТИ РОЗМАХ КРИЛ КОХАНИМ!

Для мене це була перша посмертна презентація. Книгу лірики Василя Мошуренка «Без тебе – з тобою» через рік після його раптової смерті презентувала, видавши своїм коштом у «Полімед-Сервісі» в Кропивницькому, родина письменника. Чимало людей зібралось у лютому 2019 року в науковій бібліотеці імені Дмитра Чижевського. На душі було боляче, погано пам'ятаю дійство. Здається, вірші читав син... Купити книгу хотілось, але не було грошей. Тож я насмілилась підійти до вдови і, представившись колишньою музейницею, попросила подарувати книгу в музей за умови, що напишу на неї відгук. Це майже закріплено автографом вдови: «Літературно-меморіальному музею І. К. Карпенка-Карого м. Кропивницького на подальше співробітництво з побажанням “Щасливого Щастя”. В. Мошуренко. 25.02.19 (підпис)», а внизу – «Я. Мошуренко». Мабуть, це було Василеве улюблене побажання. І виявилось воно дуже дієвим: через три дні з презентованою книгою я вдруге прийшла працювати в музей.

На жаль, читати посмертну книгу товариша було все ще боляче, тож відкрила її лише через два з половиною роки, опублікувавши перед цим спогад про автора і подаровану ним особисто попередню збірку лірики «Мати». Ще й не знаю, що буде: заживлю чи розтривожу душевну рану втрати цією посмертною книгою.

...У ній, як і при житті – знайоме фото – на природі, мабуть, над Дніпром. Знайома і автобіографія «Про себе», помережена, як і всі його тексти, улюбленими трикрапками та знаками оклику. «Окличний ти чоловік, Василю», – якось підмітила в розмові цю особливість. «А точно й таки так!»,

– весело розсміявся. На четвертій сторінці обкладинки – цитата-строфа, в якій суть книги:

*Розмалюю мій світ Тобою,
щоби Щастям – Душа Променіла...
Щоби очі світились Весною...
Щоб від Туги – Душа не боліла...
Намалюю Тебе щасливою...*

Так, він любив возвеличувати головні слова і почуття, пишучи їх з великої літери. Тож, виділивши ці слова, розумію, що книжка – про Щастя, Душу, Весну і Тугу. А все разом – про Неї. Його Любов.

А далі пірнаю і виринаю – з вірша у вірш, а їх більше сотні (на жаль, не датованих) – із палкими, пристрасно-болючими назвами, наповнених такими ж почуттями. Найчастіші серед них слова: кохання, Ти, болі, сум, печаль, мила, прийди, сонце, пісня, муза, дівчинка, жарт, душа, радість, дощ, віра, розпач, небо, любов, вірші. Навіть, якщо ви не поет, то все одно наближаєтесь до поетично-піднесеного (навіть у печалі й журі) стану, в якому Василь Мошуренко творив ці палкі зізнання, сповідаючись і перед Нею, і перед нами. Про неможливість реалізації почуттів сказано у поета теж особливо: «відголубіли голуби», «злилися два Болі», «заплети в косу мою... печаль», «перевеслом своїх рук». «прийди... в лихоніччі», «у...очах – отрута болю». Яким же ніжним і лагідним, безмежно люблячим міг бути герой (автор) віршів, коли, описуючи зустрічі й розлуки, пов'язані з дощами, знайшов для одного з них, найпам'ятнішого, неологізм-епітет «дощик – м'ятозапахущий». А як треба любити й відчувати кохану, щоб створити її образ одним рядком: «У Жінки – щебечуть ... очі». Або ж як треба відчувати любов, навіть нездійсненну, щоб сказати про це «З твоїх вій я не збирав Світанків...».

У своїй любові-нелюбові поет уміє бути насмішкувато-іронічним, коли мова про різницю у віці. Жартуючи, ніби пом'якшує печаль, яка знову й знову спалахує і мучить душу. Обожднювання, дбайливість, турботливість, глибоке розуміння жіночої душі – все це не так часто спостерігаємо і в житті, і в поезії. А в книжці – суцільний поетичний «майстер-клас» для юних і літніх про те, як можна і треба любити, як переживати поразки від любові, залишаючись їй вірним, летіти до неї вітерцем, шукати її у Всесвіті та берегти в душі.

У рядках збірки «Без тебе – з тобою» повно ніжності, якої герой не соромиться. Та головне, чим вона може наповнити кожен люблячу і ще не відкрити для любові душу – високим розумінням того, що є любов.

Герой Василя Мошуренка потребує і просить такої любові – «подаруй крил розмах».

P.S. Ну от, хоч із запізненням, я виконала обіцянку, дану родині поета, світла пам'ять про якого живе.

Антоніна Корінь, науковиця
літературно-меморіального музею
І. К. Карпенка-Карого
міста Кропивницького

Опубліковано:
газета «Наше місто і село», № 41 від 14.10.2021